

קדימה ליותר!

איתמר פז, לביא פתח תקווה

"דרושים צוותי הדרכה מעולים אשר יגרמו לחניכים לרצות ולבוא לתנועתנו דווקא ולא לתנועות אחרות..."

החניכים אינם צריכים לסבול בגלל שלמדריך שלהם יש סדר עדיפויות 'לא בריא'. מדריך צריך להבין שההדרכה חשובה לא פחות ואפילו יותר מפעילות חב"ב

תנועת אריאל הוקמה לפני 28 שנים ברובע היהודי בירושלים ע"י קבוצת נערים אידיאליסטים שחיפשו שינוי. כיום, התנועה מוכרת יותר, והיא מתייצבת סביב 5000 חניכים ביותר מ-50 סניפים ברחבי הארץ, באופן כללי מצבה של התנועה די יציב.

בשנים האחרונות הוקמו גרעיני החב"ב שמטרתם להניף את דגל אריאל בארץ ולפעול למען עם-ישראל. פעילות זו הנעשית ע"י חברי החב"ב מבורכת מאוד ותורמת רבות לעם - ישראל בתחומים רבים ומגוונים, אם בלקרב יהודים לתורה ע"י העברת שיעורי יהדות בתיכונים שאינם דתיים או אם בתחום גמילות חסד, שבה עוזרים לנזקקים בדרכים שונות. חובה לציין את פרויקט בר המצווה בו נערי החב"ב מקרבים נערים צעירים ליהדות, דוגמאות אלו

מעטות והיד עוד נטויה בתרומת תנועת אריאל לחברה היהודית-ישראלית בארץ ישראל.

לקורא היקר מצטיירת תמונה שהמצב מזהיר ומבטיח, ובעצם - למה לא לסיים בנימה חיובית זו

את המאמר? אז זהו - שהמצב ממש לא כזה! סניפים רבים "עומדים במקום" כבר זמן רב ולא מצליחים להתקדם הלאה ולעבור את מספר החניכים הקבוע, הרעוע והגרוע. בנוסף, תנועת "אריאל" היא עדיין תנועת הנוער הדתית קטנה ביותר, וכדאי לציין את העובדה הפשוטה שכגודל התנועה כך גודל השפעתה על עם-ישראל.

אז איך הופכים מתנועה בעלת השפעה מעטה על עם ישראל לתנועה אשר משפיעה באופן משמעותי יותר? התשובה פשוטה: על-ידי פיתוח סניפי התנועה וגיוס חניכים חדשים לשורותינו. ככל שיתווספו יותר חניכים ויוקמו יותר סניפים התנועה תגדל ותצמח עוד ועוד. לשם מטרה זו דרושים צוותי הדרכה מעולים אשר יגרמו לחניכים לרצות ולבוא לתנועתנו דווקא ולא לתנועות אחרות, זה ברור שככל שצוות ההדרכה גדול יותר לסניף קל יותר לצעוד קדימה עם מספר חניכים רב יותר, דבר שיביא את הסניפים לתנופה אדירה

מצד שני, לא די בפיתוח הסניפים ובהקמת סניפים חדשים, על-מנת שנוכל להשפיע בצורה רבה יותר על הציבור היהודי-ישראלי, עלינו לצאת ולפעול למען עם-ישראל במסגרת החב"ב.

אך כאן נמצא החב"ב ב"בניק הממוצע סביב התלבטות קשה: האם עדיף לצאת ולתרום לעם-ישראל בתור חב"ב ב"ב פעיל, או שמא עדיף להשקיע את כוחנו ומרצנו בסניף ובחניכים ולהשאיר את פעילות החב"ב לחניכינו?

אין אפשרות להכריע בסוגיה זו בפזיזות, משום שבמקרה זה כל מקרה לגופו ואנו צריכים לחלק בין המקרים: חב"ב ב"ב שאינו מדריך - שאז ברור שצריך וחיוב לתרום את חלקו לעם-ישראל בפעילויות החב"ב ובעזרה לעמנו, יש מקרה של "חב"ב ב"ב שהוא מדריך". מקרה זה

נחלק ל 2 מציאויות: מציאות

ראשונה - מדריכים שיכולים

לשלב עם הדרכה את

התרומה כחב"ב בלי לפגוע

בחניכים, מדריכים אלו לרוב

משויכים לסניפים גדולים עם צוות

הדרכה מפותח המוכן לעזור

לסניפו בכל עת, מדריכים אלו

פעולתם כחב"ב מבורכת. אך לצערנו, קיימת מציאות נוספת.

יש סניפים שבהם החב"ב לא מפותח כל-כך וכל

חב"ב ב"ב הוא מדריך במשרה מלאה 24 שעות ביממה, 7

ימים בשבוע. בסניפים אלו, יציאה לפעילות חב"ב תעזור

לעם-ישראל, אך תגרום לסניף ולחניכים נזקרב. במקרה כזה, מדריך חייב לדעת את תפקידו, הוא לא יכול לנטוש את חניכיו לטובת החב"ב בכל עת שיחפוץ. (וכבר קרה שמדריך הפקיר את חניכיו במסע הפסח והשאיר אותם ללא מדריך, לטובת ישיבת חב"ב!)

ולמה ההדרכה חשובה לא פחות מחב"ב? תחשבו רגע, אם נצא כולנו לחב"ב, במחשבה שזה הדבר הכי חשוב כרגע - אז לא ישארו אחרינו חניכים שיגיעו לגיל חב"ב וימשיכו פעולתנו, ואז נמשיך אנו בשיעור ב' ג' עדיין ללכת לחב"ב - (מה שקורה כיום), והמציאות הוכיחה, שדבר זה לא מוצלח במיוחד...

חבר'ה, תגלו קצת אכפתיות כלפי החניכים, הם לא צריכים לסבול בגלל שלמדריך שלהם יש סדר עדיפויות "לא בריא". מדריך צריך להבין שההדרכה חשובה לא פחות ואפילו יותר מפעילות חב"ב. ואם תשאלו: נו, מתי כן נוכל לצאת לחב"ב בלי לחשוש לחניכינו? הרי תמיד אפשר יותר, אין לדבר סוף!

מי שרואה ביושר שהשבט שלו יציב וחזק, ופשוט לא זקוק ליותר מדי תשומת לב ממנו, הוא יכול להסתדר לבד

➤ המשך מעמוד 19 - סעודה שלישית

מצותניי

ואף ילדיו נתקבצו סביב השולחן, כמו תוחים מה יעשה אביהם.

פתח יוסף ואמר: "לחם לסעודה אין לי. ונאלצים אנו לעשות את השבת כיום חול, ולהסתפק בשתי סעודות בלבד. אולם אנו, זמירות השבת הן לחם חוקינו, ושבתנו לריבון העולמים ישיבוענו יותר מלחם סולת לבן." ולאחר זאת, פתח יוסף פיו בשירת מזמור צ"ב של דוד מלך ישראל, וקולו הצלול כמו נסך תקווה בו ובשאר בני הבית.

וכשסיים את המזמור נפנה לשיר מזמור לדוד, וכמו נשתנה קולו לרעה. ובהגיעו לתיבות די רועי לא אחסר, נשתנק גרונו ודמעות שטפו את עיניו, והוריד ראשו מחמת הבושה, שלא יכול היה להביט בפני חנה אשתו.

והיא כנגדו כמו נתאזרה אומץ ואמרה: "תשמענה אוזניך מה שפיך ממלל, אישי. אם די רוענו, לא נחסר דבר מכל. כל נהיה עבדים לסעודה, הן בני חורין אנהנו!"

אך יוסף לא שעה למילותיה, ועוד שעה ארוכה ישב וראשו בין ידיו, עד אשר שקעה החמה, והבית התכסה אפלולית של ערב.

ובליל התקדש החג, עמד יוסף עם חנה אשתו, ופתחו את הדלת, והכריזו שכל דכפין ייתא ויכול. ויוסף לא ידע אם שקר עושה בנפשו, שכן אף אם יבוא נצרך, לא יהא לחם דבר לתת לו להשביע את נפשו.

- שיצא. במציאות לא נראה שקיימים הרבה שבטים מזן זה. רוב השבטים בתנועתנו פשוט הולכים הביתה אם המדריך לא מחזיק אותם בשיניים. רע, כן, אבל זה המצב.

בתנועות הנוער האחרות הסניפים מחלקים את חניכיהם הבוגרים לשתי קבוצות, אלו שמתאימים לעזור לעם-ישראל כמדריכים בסניף, וקבוצה שנייה - חניכים שמתאימים לעזור לעם-ישראל ישראל כמגשימים, בהבנה שפעולתם של שתי הקבוצות חשובה במידה רבה. במצב זה, החב"ב עסוק אך ורק בעזרה לעם-ישראל וכו', והמדריכים ראשם פנוי להדרכה, דבר העוזר להם להשקיע בחניכים ללא הפרעות, בצורה זו מדי שנה נוספים עוד ועוד חניכים, ואלו מתחלקים לפועלים בחב"ב ולמדריכים בסניפים חדשים או סניפי-חוף. אם נאמץ שיטה זו, תנועתנו תגדל ותוכל להשפיע במידה רבה יותר על עם-ישראל. בציפייה לבנין אריאל!

המאמר נכתב לבקשת חברי התנועה (ואף אני נמנה עליהם) שביקשו להביע את אשר על ליבם.

וכאשר באו להמשיך בסדר ההגדה, נשמעו דפיקות בדלת ביתם. ובעוד הם תמהים מי מתדפק על דלתם בשעה שכל ישראל ספונים בבתיהם, נפתחה הדלת ובפתח עמדו שלושה משכניהם וסירים גדושים בידיהם, עמוסים כל טוב, מבשר צלי ועד מעשה קדירה, ומצות ויין משוכח, וכלים מכלים שונים.

ובעוד יוסף אינו מבין את המתרחש, פנה אליו גמלא שעמד בראש הבאים, ואמר:

"בפסח אנו מצויים להיות כבני מלכים. אולם כיצד נרניש מלכים, כאשר יודעים אנו היטב כי אין אנו קרובים לכך ולו במעט, וכי מצויים אנו בגלות תחת שלטון זר. נמצאנו למדים כי מלך הוא השולט על עצמו, ושמה בחלקו. לפיכך, חפצנו לבוא לבית בו הכל שמחים תדיר, ושחוק ורינה נשמעים בין כתליו מידי יום. זהו בית של מלך. ובאנו לבקש כי תצרפו אותנו לשולחנכם, הן אך עתה אמרתם שכל דצריך ייתא ויפסח." סיים גמלא את דבריו.

הביט יוסף באשתו חנה, ופניה נהרו. כמו נעלמו כל קמטיה, ואור נרות החג נשקף מעיניה. ואולי לא היה זה אור הנר, כי אם נהרת מרומים אשר נשפכה עליה משמחתה ואושרה הגדול. מעולם לא היתה כה דומה למלכה.

הביט בה יוסף, פתח ואמר: "מעשה ברבי יהושע ורבי אליעזר, ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון, שהיו מסובים בבני ברק."

ולא זו משם כל הלילה, עד שבאו נשותיהם ואמרו להם: הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.